

1

Îndesatu' Papălapte

Trebuie să fii de-a dreptul ȋicnit ca să ai ȋncredere ȋntr-un magician. A trebuit să mă frig ca să bag la cap lecȋia asta. Și pe urmă, dacă vă vine să credeȋi, chiar am devenit asistentul unui magician. Asta s-a petrecut din pricina Fetei-Curcubeu, dar pentru restul celor ȋntâmpilate dau vina pe căȋelușul pe nume Bobârnac.

Beleaua a-nceput ȋn cea de-a doua vineri din clasa a șaptea. Damon Arderău m-a ȋmbrăncit din coada la care mă pusesem ca să iau masa de prânz.

– Mulȋam, Cripta! a spus.

– Pentru ce? l-am ȋntrebat.

– Că te-ai oferit să-mi cumperi o felie.

Dacă vă gândiȋi că o mică ameninȋare ca asta m-ar face să renunȋ la banii mei de pizza pentru un idiot ca Damon Arderău, ȋnseamnă că mă cunoașteȋi destul de bine. M-a plesnit peste ceafă și și-a croit drum cu coatele până-n faȋă.

– Ești cu cȋșpe centimetri mai ȋnalt ca el, Cripta, mi-a spus un puști de lângă mine, care era cu cȋșpe centimetri mai scund ca Arderău.

Numele lui era Chucky Cocămoale, dar toată lumea îl striga Îndesatu' Papălapte.

– Ar fi trebuit să-i arzi una. Acuma crede că o să-i meargă mereu cu tine.

– Dă-mi voie să-l citez pe Yoda, din *Imperiul contraatacă*, i-am spus. Un Jedi folosește Forța ca să cunoască și ca să se apere, niciodată ca să atace.

– Păi, tocmai ce-ai fost chemat să-ți aperi dreptul inalienabil de a mânca o pizza cu chifteluțe¹, a spus Îndesatu'. Yoda a mai spus și să nu fi laș.

– Yoda nu folosește niciodată cuvântul „laș“.

– Ba spune: „Frica este calea spre întuneric.“ Hei, omule, *Amenințarea fantomei*²!?

N-aveam niciun chef să discut cu Îndesatu' despre chestiile astea. N-avea stofă. L-am împins cât colo, în colțul întunecat unde țineau tomberonul pe care nu-l deșerta nimeni, niciodată. Maică-sa lipise un bilețel pe hârtia cerată care aproape că-l acoperea cu totul pe neghiniță al ei. Scia: TE IUBESC. ☺ A aruncat bilețelul și și-a îndesat în gură o bucată zdravănă de sendviș.

– Am vreo șansă să împarți chestia aia cu mine? l-am întrebat. Hai, Îndesatul, fii serios, n-ai să fii în stare în veci să-l mănânci pe tot.

– Pune-mă la încercare! a spus Chucky. Măiculiță, uite-o că vine!

Doamna Pestriț își croia cale spre noi. Era chiar drăguță pentru o directoare, de fapt, pentru o fință umană obișnuită.

1 Specialitate de pizza din Statele Unite ale Americii, foarte populară în New York, preparată cu sos, brânză din abundență și carne tocată modelată în forma unor mici sfere, asemănătoare cu chifteluțele românești. (*N. trad.*)

2 Episodul I din seria *Războiul stelelor*, film epic american din 1999 care prezintă o epopee spațială, scris și regizat de George Lucas. (*N. trad.*)

– Salut, băieți, a spus.
– Bine, mulțumesc! Dar dumneavoastră? a spus Îndesatu’.
– Dacă aveți nevoie de ceva, treceți pe la mine prin birou, bine?

– Și dumneavoastră, a spus Îndesatu’.

Doamna Pestriț m-a bătut ușor pe umăr și a plecat.

– Tocmai te-a atins, a spus Chucky. Tu, un fraier, ai fost mângâiat pe umărul tău de fraier de doamna P. I-am făcut cu ochiul acum aproape patru ore. Nimic. De ce te holbezi așa la mine? Omule, mă refeream la emoticon?! Ai aterizat din epoca de piatră?

– Știu că era vorba de emoticon. Doar că nu-mi vine să cred că i-ai trimis unul.

– Ce-are?

– E bătrână. Îndesatule, are vreo *treizeci* de ani.

– Nu e ceea ce crezi. Pe Facebook, emoticonul care face cu ochiul e un semn de respect suprem. Când cineva te inspiră, îi faci cu ochiul. Pe bune. E un obicei străvechi care vine din perioada clasică, de pe vremea grecilor și a românilor¹. E ca și cum te-ai înclina în fața ei în semn de prețuire pentru faptul că e absolut grozavă.

– Păi, și atunci de ce nu-i trimiți un emoticon care face o plecăciune?

– Pentru că nu există așa un emoticon, imbecilule. Doar pentru că are un fund absolut fantastic nu înseamnă că nu poate fi eroina mea pentru... știi tu... înțelepciunea ei uimitoare și toate cele.

– De *aia* i-ai făcut tu cu ochiul – pentru *înțelepciunea* ei.

– Oricum, ce știi tu? Nici măcar nu ești pe Facebook. E pe bune, jur. În multe culturi este o jignire să *nu* faci cu ochiul.

1 Înlocuirea „romanilor” cu „românii” este o eroare intenționată a autorului. (*N. trad.*)

A alungat o muscă de pe locul unde untul de arahide care-i mânăjise buza semăna cu un muc lipicios.

Trebuia să-l cred pe cuvânt, mai întâi pentru că poți să-ți dai seama când cineva minte, iar el era convins că nu mințea, și mai ales pentru că avea dreptate în privința mea: chiar nu eram pe Facebook. Toată treaba asta cu *prietenii* e o vrăjeală: nu e nimic pe bune. Până și Îndesatu' mai mult mă irita decât îmi ținea partea. Mă mutasem în cartier cu mai puțin de doi ani în urmă. Într-un an eu și mama urma să plecăm în Florida, imediat după pensionarea ei. Acolo puteam s-o ducem bine cu bani puțini, spunea. M-am gândit că n-avea rost să-mi bat capul ca să-mi fac prieteni dacă tot urma să-mi iau picioarele la spinare în curând.

– Chucky, nici măcar o mușcătură? Pe bune? m-am rugat.

– Ai vrea tu, a răspuns.

Sau ceva de genul ăsta. Nu prea înțelegeam ce spunea, cu sendvișul ăla pe jumătate mestecat care-i înclia aparatul dentar.

2

Moștenitorul Imperiului

Stomacul îmi făcea urât de tot când a sunat ultimul clopoțel și ne-au dat drumul pentru weekend. Am luat-o în jos pe faleză, spre bibliotecă. Doamna Lorentz ținea întotdeauna o farfurie cu Chips Ahoy! pe pupitru.

Mă simțeam cam prea mizerabil pentru cineva care fusese jefuit de banii pentru pizza. N-ai cum să fii trist pe Coney Island¹ într-o zi senină de septembrie. Oceanul era scânteiitor. Aerul avea un miros dulceag-sărat. Audiobookul pe care-l ascultam se apropia de punctul culminant. Nu puteam să mă las văzut cu o carte adevărată, firește. Era ca și cum aș fi cerșit un cartof prăjit. Mi-am îndesat căștile pe urechi și... *Moștenitorul Imperiului*², de Timothy Zahn. Lucrurile

1 Cartier rezidențial peninsular, plajă și destinație de vacanță din Long Island, de-a lungul Canalului Coney Island, în sud-vestul orașelului Brooklyn din New York City. Este o zonă cunoscută pentru parcurile sale de distracții și pentru stațiunea maritimă. (N. trad.)

2 Roman publicat în 1991, prima carte din trilogia *Thrawn*, parte a universului extins *Războiul stelelor*. Evenimentele închipuite de Timothy Zahn se petrec la cinci ani după cele din *Întoarcerea lui Jedi*. (N. trad.)

stăteau de-a dreptul groaznic pentru Han Solo¹. Luptătorii lui Thrawn² luaseră cu asalt nava spațială *Șoimul Milenar*³. Sunetul s-a întrerupt brusc atunci când cineva venind din spate mi-a smuls căștile de pe cap.

– Cine și-ar cumpăra căști galbene? a întrebat Angelina Caramello.

Era o fată chiar drăguță, deși era prietenă cu Damon Arderău.

– Zici că sunt niște lămâi care-ți cresc din urechi.

– Și te-ai mai încheiat și aiurea la curea, a spus prietena cea mai bună a Angelinei, Ronda Glomski.

M-a apucat de cureaua prea largă și a smucit-o zdravăn.

– Chiar nu pot să înțeleg cum de ai reușit să sari o clasă. Cum poți să fii atât de învechit și atât de adorabil în același timp?

– Îîîu, a lăsat să-i scape Angelina.

Mi-a îndesat căștile în brațe. Apoi Ronda m-a îmbrâncit așa de tare, că era gata să-mi mute falca din loc.

Asta ar trebui să-mi dea de gândit. Ronda Glomski, pe locul al unsprezecelea în clasamentul celor mai drăguțe fete din anul nostru, tocmai spusese că eu, Ben Cripta, nu eram

1 Personaj din franciza *Războiul stelelor*, pilot de pe planeta Corellia și căpitan al navei *Șoimul Milenar*. În trilogia originală, Han Solo pilotează *Șoimul* împreună cu copilotul Chewbacca, un individ aparținând speciei *Wookiee*. Ambii ajung să se implice în Alianța Rebelă, care la momentul evenimentelor din *Moștenitorul Imperiului* distrusese deja Steaua Morții și îi învinsese pe Darth Vader și pe Împăratul Palpatine. (N. trad.)

2 Personaj masculin negativ din universul *Războiul stelelor*, din specia Chiss, membru al Ascendenței Chiss și Mare Amiral în Imperiul Galactic înainte de Războiul Civil Galactic. (N. trad.)

3 Navă spațială din universul *Războiul stelelor* pilotată de Han Solo și de Chewbacca, cu un rol substanțial în cele mai multe dintre victoriile Alianței Rebele și ale Noii Republici. (N. trad.)

cu totul și cu totul respingător. Chiar dacă m-a trântit la pământ imediat după ce a spus-o și chiar dacă numele ei suna cam grosolan. Știu, nici n-ar trebui să deschid gura, că doar și numele meu amintește de locul de unde au scăpat zombie. Ne-am fi potrivit de minune dacă n-aș fi ținut cont de faptul că Ronda era de-a dreptul rea.

Cu coada ochiului l-am zărit apropiindu-se pe Damon Arderău, ceea ce însemna că trebuia să mă car. Și încă rapid.

Respiram cam greu când am ajuns la bibliotecă. Nu străbătusem cine-știe-ce distanță, dar astmul îmi cam venise de hac și îmi uitasem inhalatorul. Din fericire, era la doamna Lorentz.

– L-ai lăsat iarăși pe pervaz, mi-a spus.

Mi-a pus în brațe o carte.

– Vreau să citești asta. Fiică-mea nu mai conținește să vorbească despre ea. Caut o a doua părere înainte să o așez în vârful clasamentului.

Era *Pene*¹, de Jacqueline Woodson.

– Nu prea arată a *sci-fi*, i-am spus.

– Nu o să iei foc dac-o citești, a spus doamna Lorentz. Ben, o s-o adori, ai încredere în mine.

– După ce tocmai mi-ai spus că n-ai citit-o?

– De ce te întinzi la vorbă cu mine când ar trebui să citești?

– E scrisă de o fată, am spus.

– Așa, și?

– Păi... eu sunt tip.

– Ia niște prăjiturile, *tipule*. Și da, poți să crăpi un pic ușa de la ieșirea de incendiu.

Îmi dădea voie să fac asta în zilele cu crize de astm. Briza era plăcută. La vremea aia nu știam încă, dar faptul că fusesem

1 Engl. *Feathers*. Roman pentru adolescenți scris de Jacqueline Woodson și publicat în 2007 de Putnam Juvenile, în Marea Britanie. (N. trad.)

oprit de Angelina și de Ronda, ceea ce mă făcuse să fiu urmărit de Arderău, ceea ce îmi declanșase criza de astm, ceea ce îmi obținuse permisiunea să întredeschid ușa care dădea spre alee, era pe cale să îmi dea viața peste cap.

Am proptit ușa cu una dintre enciclopediile vechi și soioase de care doamna Lorentz încerca mereu să se descotorosească pe seama cuiva – volumul 10, *Gargantua către Halitosis* – și m-am instalat la masa mea, ascunsă în fundul sălii. Pe pereți erau înșirate o mulțime de imagini uriașe, fotografii din vremurile bune, când Coney Island era cea mai cunoscută plajă din America. Preferata mea se numea *Ținutul viselor noaptea*. Înfățișa felul în care arăta, în 1905, Luna Park, un parc de distracții construit chiar la malul oceanului. Turnul strălucea ca un fel de soare mai blând. Cum să spun...?! Era ca și cum s-ar fi aprins mierea de la un soi de electricitate din mintea unui înger atunci când îți hărăzește cele mai frumoase lucruri.

Am tras adânc din inhalator și am aruncat un ochi la *Pene*. Pe copertă era imaginea unei... ghici ce, pene. Nu tu navă spațială, nu tu Steaua Morții în plină explozie, nici măcar o amărâtă de sabie cu laser. Povestea era cam așa: în școală vine un puști nou. Unii îi zic Micul Iisus, alții cred că e un ciudat și-l snopesc la greu. Semăn cu el. Nu mă refer la snopeală, ci la cum mă simt mereu înstrăinat, uneori chiar de mine însumi. Pur și simplu nu știu unde e locul meu sau ce-ar trebui să fac ori să fiu în viață, așa că probabil că sunt o greșeală.

Am ajuns iute la ultima pagină a cărții. Povestea era genul ăla care se termină prea repede și te lasă cu o apăsare în piept pentru soarta personajelor. Te gândești la ce-o să li se întâmple, ca și cum ar fi prietenii tăi – atâta că nu-s enervanți. Frannie, povestitoarea, vrea să se facă scriitoare. Profesorul ei îi spune că fiecare zi vine cu propriile ei momente speciale și că ar face bine să fie atentă la ele și să le noteze undeva pentru mai târziu. Cu partea asta eram de acord. Sunt sigur că Timothy Zahn făcea chestii de genul ăsta când scria

Moștenitorul Imperiului. Dar m-am oprit când am ajuns la următorul lucru pe care profesorul lui Frannie îl spunea despre aceste așa-zise momente speciale: „Unele dintre ele pot fi desăvârșite, dolda de lumină, speranță și râsete. Momente care rămân cu noi pentru totdeauna.“

Asta era o minciună sfruntată. Nimic nu durează pentru totdeauna. Este un fapt dovedit științific. Lucrurile se întâmplă și se termină și n-ai cum să le aduci înapoi.

Einstein a spus că putem călători în viitor și astronautii au dovedit-o. Au potrivit douăzeci de ceasuri la aceeași oră și au luat zece în spațiu. Au petrecut șase luni acolo, sus, învărtindu-se cu o viteză de aproape 28 000 de kilometri pe oră, adică aproape opt kilometri pe *secundă*. Când au aterizat, *toate* ceasurile din turnul de control erau cu 0,007 secunde înaintea *tuturor* celor care fuseseră în spațiu. V-ați prins ce s-a întâmplat? Au călătorit o fracțiune de secundă în viitor. Căutați dacă nu mă credeți pe cuvânt. Asta înseamnă că dacă te miști *foarte* repede, cam cu viteza luminii, când revii pe Pământ ceasurile vor fi cu *ani și ani* înaintea, adică vei fi evadat în viitor. Aici e problema: Einstein a folosit același algoritm ca să demonstreze că este imposibil să ne întoarcem în trecut.

Am privit insistent fotografia făcută la Luna Park în 1905. Niciodată n-aveam să ajung acolo. Niciodată n-aveam să mă simt în siguranță cu toate luminile alea aurii și argintii revărsându-mi-se pe față. Niciodată n-aveam să văd lumea din vârful turnului. Niciodată n-aveam să cred că magia era adevărată.

O pisică a miorlăit dincolo de ieșirea de incendiu. Prinsese ceva în josul aleii. Apoi s-a auzit sunetul ăla ciudat pe care-l fac pisicile turbate, ca și cum ar fi posedate de un demon.

3

Demonul, diva și dulăul

Am ieșit pe alee. Pisica snopea în bătaie un tovarăș mult mai mic de statură, doar că mititelul era un cățel.

Am alungat pisica în șuturi. Câinele era un ghemotoc mototolit și tremurând. Blana îi era mânjită toată. Limba îi spânzura într-o parte. Ochii îi erau urduroși și cam rățăciți. Ce-i mai rămăsese din coadă îi atârna între picioarele din spate, ciuntită și îndoită. Amărâtul! Cred că nu cântărea mai mult de patru kilograme. Pesemne că nici chiar cățelandru nu mai era, după firele albe din jurul botului. M-am aplecat să-l mângâi. S-a ferit și a zbughit-o de pe alee. Am încercat să-l gădesc, dar îi pierise urma.

M-am dus să-i înapoiez *Penele* doamnei Lorentz.

– Deci...? m-a întrebat.

– M-a întristat.

– Asta e grozav! a exclamat ea.

– *Grozav?*

– De ce te-a întristat, Ben?

– Nu prea știu. Puteți să mi-o puneți deoparte?

– Nu vrei s-o iei acasă? m-a întrebat mirată.

– Mi-am uitat ghiozdanul.

– Cântărește 127,35 de grame, ca să nu mai spunem că este intitulată *Pene*. Nu poți să o *cari*?

M-am uitat pe fereastră. O gașcă de băieți pierdea vremea prin preajma cutiilor poștale nefolosite, în care toată lumea arunca gunoiul. Dacă m-ar vedea cu *Penele*, mi-ar lua-o și ar jumuli-o, și-apoi Frannie și Micul Iisus s-ar face bucăți și i-ar spulbera vântul.

– De unde știți că are 127,35 de grame? am întrebat-o.

– Ghicesc.

A așezat cartea pe un cântar de poștă: 127,35 fix.

– Nu sunteți om, i-am spus.

A încuviințat din cap, s-a înclinat spre mine și mi-a șoptit:

– Sunt bibliotecară.

A scris ceva pe o hârtie autocolantă și a lipit-o în carte. Apoi s-a întâmplat cel mai ciudat lucru cu putință. Buzele au început să-i tremure și pot să jur că era gata-gata să izbucnească în plâns.

– Să nu-ți uiți inhalatorul! mi-a spus în timp ce puneia cartea deoparte, ca să-l ajute pe un alt puști cu returnarea unui teanc de jocuri video.

M-am aplecat peste pupitru ca să văd ce scrisese. Notița zicea: „DE PĂSTRAT PENTRU BEN AL MEU.”

M-am gândit că o să-mi fie dor de ea anul următor, când eu și mama aveam să ne mutăm la Miami. Gândul că astfel n-aveam s-o mai văd niciodată aproape că mă făcea să-mi doresc să am profil de Facebook. I-aș fi trimis doamnei Lorentz cel mai mare emoticon care face cu ochiul, ca să-i mulțumesc pentru toată bunătatea pe care mi-o arătase în ultimii doi ani, ca să nu mai spun de înțelepciunea ei absolut uimitoare. I-aș fi trimis emoticonul ăla în fiecare nenorocită de zi.

Mă îndreptam spre ieșire când a intrat fata. I-am ținut ușa. Purta o beretă de culoarea lămâii verzi, ochelari de soare supradimensionați, o eșarfă sclipicioasă și o jachetă roșie cu